

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/218/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318205886
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318205886.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 82, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovaným: 1. V. V., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. P. XXX, 2. L. T., nar. XX.X.XXXX, bytom O. Q., Q. A. XX/X, o zaplatenie 260,52 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 35C/31/2018-110 zo dňa 26. júna 2019 - III. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému 1. **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom žalobu voči žalovanému 1. zamietol, II. výrokom uložil žalovanému 2. zaplatiť žalobcovi sumu 260,52 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 320,52 Eur od 17.4.2016 do 22.7.2016, 5% ročne zo sumy 290,52 Eur od 23.7.202016 do 28.9.2016, 5 % ročne zo sumy 260,52 Eur od 29.9.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, III. výrokom uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému 1. zaplatiť náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením, IV. výrokom uložil žalovanému 2. povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil s použitím ust. § 133, § 415, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 588, § 601, § 611, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 789 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, § 24 ods. 2 písm. b), ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., s poukazom aj na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Vecne v napadnutej časti III. výroku argumentoval tým, že žalovaný 1. mal vo veci voči žalobcovi plný úspech, preto mu vzniklo v zmysle ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku právo na plnú náhradu trov konania potrebných na účelné uplatnenie svojho nároku. O výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

3. Proti tomuto rozsudku výlučne III. výroku podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol napadnutý výrok zmeniť a žalovanému 1. náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznať, alternatívne zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní spolu 24,71 Eur. Argumentoval tým, že okresný súd zamietol žalobu voči žalovanému 1. pre nedostatok pasívnej legitímácie, nakoľko z dokazovania, predovšetkým zo zhodných vyjadrení žalovaných na pojednávaní dňa 29.5.2019 vyplýval záver, že v čase dopravnej

nehody bol žalovaný 2. vlastníkom motorového vozidla zn. DAEWOO NUBIRA, ktorého prevádzkou bola v dôsledku dopravnej nehody spôsobená škoda, čo vyplýva z bodu 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca má za to, že v čase podania žaloby nemohol mať vedomosť o tom, že predmetné motorové vozidlo bolo v čase dopravnej nehody vo vlastníctve žalovaného 2., keď pri podaní žaloby vychádzal z listinných dôkazov, ktorými disponoval, a to predovšetkým z Výpisu z centrálnej evidencie motorových vozidiel, v zmysle ktorej bol v čase dopravnej nehody držiteľom predmetného motorového vozidla práve žalovaný 1. Poukázal aj na to, že disponuje tromi odlišnými verziami kúpno-predajnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanými, preto v dôsledku zmätočnosti predmetnej zmluvy z opatrnosti trval na podanej žalobe voči obom žalovaným. Žalobca nemal a ani z objektívnych dôvodov nemohol mať v čase podania žaloby vedomosť o skutočnostiach, ktoré boli objasnené až v rámci dokazovania, a teda je potrebné prijať záver, že žaloba bola v čase podania plne dôvodná. Absencia pasívna legitimácie žalovaného 1. bola preukázaná až dňa 29.5.2019, a preto sú dane dôvody osobitného zreteľa zakladajúce možnosť okresného súdu nepriznať žalovanému 1. nárok na náhradu trov konania. Okresný súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia s možnosťou aplikácie ust. § 257 Civilného sporového poriadku žiadnym spôsobom nevysporiadal, čo napĺňa znaky nepreskúmateľnosti.

4. Žalovaný 1. (ani žalovaný 2.) odvolanie nepodali, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrili.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie je v I., II. a IV. výroku právoplatný, keďže žalobca ani žalovaní voči týmto výrokom nepodali odvolanie.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie voči výroku o náhrade trov konania (III. výrok) napadnutého rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) - teda v časti náhrady trov konania a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať, keďže napadnutý III. výrok je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie postupom podľa § 387 CSP.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal žalovanému 1. voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Z obsahu prvoinstančného spisu vyplýva, že žalobca podal dňa 20.8.2018 na okresný súd žalobu, ktorou sa voči žalovaným domáhal povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 260,52 Eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaný 2. ako vodič dňa 15.2.2016 zavinil motorovým vozidlom žalovaného 1. zn. DAEWOO, EVČ: GA633DO dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla zn. VOLKSWAGEN, EVČ: SC132CY (poškodený Vincent Deák). V čase dopravnej nehody nebolo na motorové vozidlo zn. DAEWOO uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Dňa 28.9.2018 vydal okresný súd platobný rozkaz č. k. 35C/31/2018-40, ktorým vyhovel žalobe v celom rozsahu. Dňa 22.10.2018 podal žalovaný 1. voči platobnému rozkazu odpor, v ktorom uviedol, že nárok neuznáva, keďže nebol vodičom motorového vozidla, ktoré spôsobilo nehodu, keďže vozidlo predal (pripojil kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 18.1.2016 a záznam o dopravnej nehode). Uznesením č. k. 35C/31/2018-58 zo dňa 3.1.2019 okresný súd zrušil platobný rozkaz v plnom rozsahu. Uznesením č. k. 35C/31/2018-59 zo dňa 3.1.2019 okresný súd vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k odporu žalovaného 1. (dorúčené žalobcovi dňa 21.1.2019). Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaného 1. okrem iného uviedol, že odpor žalovaného 1. je vecne nedôvodný, neboli predložené žiadne dôkazy spochybňujúce jeho nárok, že z výpisu z centrálnej evidencie motorových vozidiel nevyplýva, že by sa na dopravný inšpektorát dostavil pôvodný držiteľ motorového vozidla, ktorý by si týmto spôsobom splnil svoju zákonnú povinnosť a oznámil orgánu Policajného zboru prevod držby vozidla na inú osobu v súlade s § 116 ods. 1 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Nedošlo k samotnému prevodu vlastníckeho práva, nakoľko predložená kúpno-

predajná zmluva nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy v súlade s § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom sama o sebe nezakladá skutočnosť, že došlo k reálnemu prevodu vlastníckeho práva na inú osobu, nakoľko v prípade hnutelných vecí má konštitutívny účinok pri nadobúdaní vlastníckeho práva samotné odovzdanie veci a jej prevzatie. Podaním zo dňa 28.3.2019 žalovaný 1. doplnil, že vozidlo predal na základe kúpno-predajnej zmluvy, pričom k prepisu vozidla nedošlo, nakoľko žalovaný 2. nebol ochotný spolupracovať pri prepise vozidla. Dňa 29.5.2019 sa konalo pojednávanie, ktorého sa zúčastnili právny zástupca žalobcu, obaja žalovaní, bolo vyhlásené dokazovanie za skončené a pojednávanie bolo odročené na termín 26.6.2019 na vyhlásenie rozsudku.

9. Podľa § 257 CSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Odvolací súd má za to že ustanovenie § 257 CSP nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých strán, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (tu už s možnosťou zhodnotiť konkrétne správanie sa strán pred podaním žaloby na súd, v priebehu konania). Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

10. Ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99 z 01.09.2000).

11. Ustanovenie § 257 ods. 1 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania.

12. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patrilo. To neplatí, ak strana nemohla tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Cit. ust. § 257 CSP rovnako predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu nahradiť trovy konania úspešnej strane. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Predmetné zákonné ustanovenie tak rozširuje prvky, ktoré majú strany viesť k výraznému zvýšeniu zodpovednosti nielen za výsledok, ale aj priebeh súdneho konania, najmä koncentráciu dokazovania. Aplikácia tohto ustanovenia musí preto zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu.

13. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne neuviedol ustanovenie § 257 CSP a ani výslovne nekonštatoval, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, avšak s poukazom na spôsob rozhodnutia o náhrade trov konania v napadnutom výroku je zrejmé, že v preskúmvanej veci aplikáciu daného ustanovenia nepovažoval za dôvodnú, s čím sa odvolací súd stotožnil aj po zohľadnení uvedených východísk, ako aj s poukazom na nižšie uvedené.

14. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14, a prispôsobené novej právnej úprave). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotný žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie (ani na odvolacom súde) netvrdil a ani nepreukazoval svoju prípadnú nepriaznivú finančnú situáciu, resp. také osobné a majetkové pomery, ktoré existenciu dôvodu hodného zreteľa odôvodňovali. Žalobca je právnická osoba zriadená zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 20). Pričom ani v priebehu konania na súde prvej inštancie nežiadal vôbec pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať podľa § 257 CSP.

15. Samotnú skutočnosť, že absencia pasívnej legitímácie žalovaného 1. bola preukázaná na pojednávaní dňa 29.5.2019, nemožno podľa odvolacieho súdu považovať bez ďalšieho za dôvod hodný osobitného zreteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na správanie sa žalovaného 1. v spore, ktorý sa sporu zúčastnil a bol nútený sa voči nároku žalobcu v prvom rade brániť. Teda bol v spore aktívny, keď po doručení platobného rozkazu (bez právneho zastúpenia) podal vo veci odôvodnený odpor, ktorého obsah je špecifikovaný v odseku 8, pričom žalobu považoval za nedôvodnú, keď vozidlo predal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca počas konania pred súdom prvej inštancie nepredniesol návrh na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému 1. v zmysle § 257 CSP a to ani na pojednávaní dňa 29.5.2019, ktorého sa osobne zúčastnil. Odvolací súd nevidí dôvod, prečo by žalobca nemal niesť zodpovednosť za výsledok sporu, resp. prečo by naopak žalovaný 1. hoci bol v spore úspešný, mal by niesť negatívny následok, keď výsledok dokazovania nie je dôvodom na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

16. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odvolateľ argumentuje ustanovením § 257 CSP až v podanom odvolaní, čo však je neprípustné pre oneskorenosť. K oneskorenému uplatneniu dôvodov pre aplikáciu § 257 CSP možno dať do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.06.2018, sp. zn. 15Co/65/2018 (týkajúce sa žalovaného), ktoré odmietlo argumentáciu tamojšieho žalobcu o použití § 257 CSP ako oneskorenú.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk aplikácie ust. § 257 CSP, odvolací súd dospel k záveru, že odvolacia argumentácia odvolateľa nie je dôvodná, preto napadnutý III. výrok postupom podľa § 387 CSP ako vecne správne potvrdil.

18. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcov odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

19. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému 1. vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom

v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný 1. v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

21. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

22. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

23. S ohľadom na uvedené odvolací súd žalovanému 1. nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).